

- 2 000 000 EUR z tytułu utraconych zysków lub strat poniesionych w wyniku „niepewności”, oraz
- 500 000 EUR z tytułu szkód niemajątkowych;
- tytułem ewentualnym, jeżeli zostanie uznane, że kwotę poniesionej szkody należy oszacować ponownie, zarządzenie zasięgnięcia opinii biegłego zgodnie z art. 65 lit. d), art. 66 § 1 i art. 70 regulaminu postępowania przed Sądem;
- w każdym wypadku obciążenie Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą jeden zarzut, a mianowicie naruszenie art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na zbyt długi czas postępowania przed Sądem, a tym samym naruszenie ich prawa podstawowego do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2014 r. – GHC/Komisja

(Sprawa T-847/14)

(2015/C 056/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GHC Gerling, Holz & Co. Handels GmbH (Hamburg, Niemcy) (pełnomocnik: adwokat D. Lang)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2014) 7920 z dnia 31 października 2014 r., a także przyznanej skarżącej na rok 2015 kwoty w odniesieniu do wprowadzania do obrotu częściowo fluoryzowanych węglowodorów w zakresie, w jakim ustalono zbyt niską wartość referencyjną dla skarżącej i przyznano jej zbyt niską kwotę za 2015 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie rozporządzenia (UE) nr 517/2014⁽¹⁾
 - Strona skarżąca podnosi w tym miejscu, że strona pozwana ustaliła dla niej zbyt niską wartość referencyjną i przyznała jej zbyt niską kwotę za rok 2015. Twierdzi ona, że przy dokonywaniu obliczeń Komisja uwzględniła zmiany stanu zapasów w latach referencyjnych.
 - Strona skarżąca utrzymuje, że brzmienie, geneza, systematyka oraz sens i cel rozporządzenia nr 517/2014 nie uzasadniają uwzględnienia zmiany stanu zapasów.
 - W ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że roczna zmiana stanu zapasów nie jest miarodajna dla ustalenia rzeczywiście wprowadzonych do obrotu ilości, w odniesieniu do importerów i eksporterów niebędących producentami, ale przeinacza wynik tego ustalenia na niekorzyść strony skarżącej.
2. Zarzut drugi: naruszenie zasady równości wyrażonej w art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej
 - Strona skarżąca podnosi w tym miejscu, że ze została ona bezprawnie pokrzywdzona w efekcie uwzględnienia rocznej zmiany stanu zapasów w latach referencyjnych w odniesieniu do importerów, którzy pozbyli się swych zapasów w trakcie roku referencyjnego i nie przechowywali ich po zakończeniu danego roku referencyjnego.

— Ponadto strona skarżąca, jako importer, została też bezprawnie pokrzywdzona względem producentów, gdyż uwzględnienie zmiany rocznych zapasów pozwala producentom na prawidłowe określenie rzeczywistych ilości wprowadzonych do obrotu, podczas gdy w wypadku skarżącej ilości te są zniekształcone na jej niekorzyść.

3. Zarzut trzeci: naruszenie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE

— Strona skarżąca podnosi w tym miejscu między innymi, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów w zakresie obowiązku uzasadnienia, w szczególności dlatego, że nie wynika z niej, w jaki sposób uzyskano podane w odniesieniu do strony skarżącej wartości ton ekwiwalentu CO₂.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 842/2006 (Dz.U. L 150, s. 195).

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2015 r. – SNCM/Komisja

(Sprawa T-1/15)

(2015/C 056/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) (Marsylia, Francja) (przedstawiciele: adwokaci F.-C. Laprèvote i C. Froitzheim)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 107 i 263 TFUE i art. 41 karty, decyzji C(2013) 7066 final z dnia 20 listopada 2013 r. w całości;
- stwierdzenie nieważności całości wskazanej decyzji w zakresie, w jakim uznano w niej, że zbycie 75 % udziałów spółki SNCM po cenie ujemnej 158 mln EUR stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE;
- posiłkowo, częściowe stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim uznano w niej, że podwyższenie kapitału o 8,75 mln EUR z objęciem akcji przez CGMF stanowi pomoc państwa;
- posiłkowo, częściowe stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie, w jakim wskazano w niej, że kredyt na rachunku bieżącym w kwocie 38,5 mln EUR stanowi pomoc państwa;
- posiłkowo, częściowe stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji Komisji w zakresie, w jakim przeanalizowano w niej łącznie zgodność salda w wysokości 15,81 mln EUR, która to kwota została wypłacona tytułem pomocy na restrukturyzację w 2002 r., z całością środków z 2006 r.;
- jeszcze bardziej posiłkowo, częściowe stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie, w jakim uznano w niej, że sporne środki stanowią pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/882/UE z dnia 20 listopada 2013 r. [notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 7066 final], w której Komisja stwierdziła, że po pierwsze, saldo zgłoszonej przez władze francuskie w dniu 18 lutego 2002 r. pomocy na restrukturyzację w kwocie 15,81 mln EUR, a po drugie, trzy środki wdrożone przez władze francuskie w 2006 r. na rzecz strony skarżącej, a mianowicie zbycie 75 % udziałów strony skarżącej po cenie ujemnej 158 mln EUR, podwyższenie kapitału o 8,75 mln EUR z objęciem akcji przez Compagnie générale maritime et financière i kredyt na rachunku bieżącym w kwocie 38,5 mln EUR, stanowią niezgodną z prawem i z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa, nakazując w konsekwencji jej odzyskanie.